

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.464 van 19 maart 2004
in de zaak A. 90.171/XIV-4107.**

In zake : XXX,
 wonende te O.

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 13 maart 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 98.676 van 4 september 2001 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 29 november 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 17 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, komt op 15 september 1998 in België binnen waar zij zich op dezelfde dag vluchteling verklaart.

1.2. Op 14 januari 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 januari 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 19 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene haar asielaanvraag steunt op motieven die door haar echtgenoot, Gani, aangevoerd werden. In het kader van het door deze laatste ingediend dringend beroep werd een bevestigende beslissing genomen. Er kan derhalve ook in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar

het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 januari 1999. De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* opwerpt;

2.1.2. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 13 januari 2000 aangetekend werd verzonden aan de gekozen woonplaats van verzoekster; dat het op 13 maart 2000 aangetekend verzonden verzoekschrift tot nietigverklaring tijdig is ingediend; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt:

“II. MET BETREKKING TOT DE ONTVANKELIJKHEID

Overeenkomstig artikel 20 van het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient het verzoekschrift tot nietigverklaring binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing te worden ingediend.

Het moet gedagtekend en ondertekend zijn door de partij of door de advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 19, derde lid, van de gecoördineerde wetten en te bevatten:

1. de naam, hoedanigheid, nationaliteit, woonplaats of zetel van de verzoekende partij, alsook de door haar gekozen woonplaats, en indien mogelijk, het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij.

2. het onderwerp van het beroep en een uiteenzetting van de feiten en de middelen.

3. de naam en het adres van de verwerende partij.

4. de taal die in artikel 35 voor het verhoor wordt bepaald.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring voldoet niet aan het bepaalde van artikel 3.2/ en 3.4/.

De feiten zijn niet voldoende uiteengezet.”;

2.2.2. Overwegende dat uit het dossier blijkt dat de exceptie niet opgaat;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste en tweede middel aanvoert:

"EERSTE MIDDEL: MACHTSOVERSCHRIJDING

De bestreden Beslissing bevestigt een eerdere Beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17.08.1999.

Deze eerdere Beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken is een Beslissing tot Weigering van Verblijf met Bevel om het Grondgebied te Verlaten (model 26 bis).

De Minister (van Binnenlandse Zaken) is exclusief bevoegd inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De eerder vermelde Beslissing tot Weigering van Verblijf met Bevel om het Grondgebied te Verlaten (model 26bis), kan enkel door de Minister van Binnenlandse Zaken worden genomen.

De bevoegdheid van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt geregeld door art. 57/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen (B.S., 31 december 1980).

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geen enkele bevoegdheid betreffende de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen.

Weliswaar stelt art. 63/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen, dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (of een van zijn adjuncten) een bij Dringend Beroep aangevochten Beslissing tot Weigering van Verblijf met Bevel om het Grondgebied te Verlaten (model 26bis), kan bevestigen ofwel kan beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is; doch deze bepaling vermag niet de bevoegdheid van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uit te breiden. waar deze limitatief zijn vastgelegd in art. 57/6 van dezelfde Wet.

Dienvolgens heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook niet de bevoegdheid om een Beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken inzake weigering van verblijf, te bevestigen, noch overigens om deze te vernietigen.

De bestreden Beslissing is, gezien de onbevoegdheid van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aangetast door machtsoverschrijding, en dient derhalve te worden vernietigd.

TWEEDE MIDDEL: MACHTSOVERSCHRIJDING:

Bij de beoordeling van het dringend beroep is het de Commissaris-Generaal niet toegestaan om andere en dus niet door de Minister of de gemachtigde ingeroepen onontvankelijkheidsgronden in te roepen.

Eerste jaarverslag van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen & Staatlozen, (Werkingsjaar 1988), o.c., nr. 44.

Het is duidelijk dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de huidige bestreden Beslissing een (volslagen) andere onontvankelijkheidsgrond heeft ingeroepen dan de Minister van Binnenlandse Zaken.

In tegenstelling tot de Minister van Binnenlandse Zaken, beroept de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich op de stelling als zou de vrees voor vervolging niet langer meer actueel zijn. Zulks is de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet toegestaan. Bijgevolg is er sprake van machtsoverschrijding.";

3.1.2. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord stelt dat het eerste en tweede middel niet langer worden gehandhaafd; dat bijgevolg deze middelen niet dienen te worden besproken;

DERDE MIDDEL: GEBREKKIGE MOTIVERING:

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt een ernstige evaluatiefout, en stelt dat de door verzoekster ingeroepen vrees voor de Servische repressie niet meer actueel zou zijn.

Hij leidt daar uit af dat verzoekster geen gegevens heeft aangebracht, die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zulks is evenwel een speculatieve en erg gevaarlijke redenering, welke onvermijdelijk af en toe (geregeld?) tot dramatisch foute beslissingen leidt. Ondertekende raadsman herinnert zich twee concrete situaties welke hij heeft meegemaakt, en welke deze stelling duidelijk aantonen:

1. Op gegeven ogenblik werden in Angola verkiezingen gehouden, nadat het land al vele jaren ten prooi was aan een niets ontziende burgeroorlog met tienduizenden slachtoffers.

UNITA van Savimbi kon deelnemen aan deze verkiezingen, en beloofde zich neer te leggen bij de verkiezingsuitslag.

Naar aanleiding hiervan nam de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen diverse beslissingen t.a.v. Angolese vluchtelingen, waarbij de aanvraag kennelijk ongegrond werd bevonden, met als argument dat de wapens waren neergelegd en de verkiezingen de democratie en de vrede zouden herstellen.

Evenwel kon om het even welke waarnemer toen al voorspellen dat Savimbi zich zeker en vast niet bij een eventuele nederlaag zou neerleggen, en dat de burgeroorlog ongetwijfeld opnieuw zou oplaaien. Ook ondertekende raadsman had hiervoor gewaarschuwd in zijn argumentatie voor de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in enige concrete 'Angolese dossiers' welke hij behandelde. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen had hier evenwel geen oren naar, en diverse beslissingen werden gevolgd door gedwongen repatriëringen. Zeer kort daarna gebeurde hetgeen waarvoor kon worden gevreesd: Savimbi verloor de verkiezingen en pakte de wapens weer op. Sindsdien heeft de burgeroorlog opnieuw duizenden doden gemaakt...

2. Op 10.06.1999 trof de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen een weigeringsbeslissing inzake de jonge Russische dienstweigeraar E.S. aan de oorlog in Tsjetsjenië.

De weigering was onder meer als volgt gemotiveerd:

'Overwegende dat zelfs indien aangenomen wordt dat appellant principiële gewetensbezwaren had tegen de oorlog in Tsjetsjenië, quod non, dit conflict ondertussen beëindigd werd; dat het einde van de oorlog plaats had in 1996 en er een definitief vredesakkoord werd ondertekend op 12 mei 1997'

De Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen maakte niet enkel een ernstige beoordelingsfout door het wapenbestand (dat op zich reeds bijzonder wankel was) te verwarren met (te hernoemen in) een definitief vredesakkoord... Doch haar foute beoordeling werd reeds enkele weken ná de weigeringsbeslissing pijnlijk duidelijk: Tsjetsjeense moslim-fundamentalisten zaaiden terreur in Daghestan; het Russische leger sloeg terug en viel opnieuw Tsjetsjenië binnen. De rest van dit trieste verhaal is gekend: duizenden doden en tienduizenden vluchtelingen, Grozny is één enorme platgebombardeerde ruïne en het gehele land is opnieuw ten prooi aan de algeheel hervatte oorlog...

De actuele toestand in Kosovo is voor ieder wèl-ingelicht waarnemer ronduit zorgenbarend. De gedeeltelijk teruggekeerde etnisch Albanese bevolking leeft er op voet van oorlog met de resterende etnisch Servische bevolking, en zulks in een gebied waar de meeste woningen van etnisch Albanezen totaal werden verwoest. De rancune van de etnisch Albanezen omwille van de vele vermoordde familieleden zit zeer diep en de wraakgevoelens overheersen alles. De achtergebleven etnisch Servische bevolking (gesteund door provocateurs en terroristen die door Milosevic zijn gestuurd) gedraagt zich als een in het nauw gedreven roofdier dat zich ten koste van álles zal 'verdedigen'.

De huidige toestand in Mitrovica illustreert zulks treffend: een indrukwekkend cordon van KFOR-troepen slaagt er voorlopig en met de grootste moeite van de wereld in om de twee elkaar naar het leven staande bevolkingsgroepen uit elkaar te houden.

Het minste verkeerd 'beheerde' incident kan het kruitvat doen ontploffen.

Wat er dan zal gebeuren kan niemand voorspellen!

Het is een vaststaand feit dat Servië de provincie Kosovo nooit vrijwillig zal loslaten. Indien een wraakactie t.a.v. de etnische Serviërs zou lukken (hetgeen voorlopig door KFOR nog kon worden vermeden - doch voor hoelang nog?), dan is de kans zeer reëel dat Servische troepen hun provincie Kosovo opnieuw binnenvallen.

Het (is) mag betwijfeld worden of KFOR-grondtroepen in staat zullen zijn om het Servische leger partij te geven.

Ondergetekende herinnert aan het drama van Srebrenica toen een Nederlandse troepeneenheid van de internationale vredesmacht bedremmeld zat toe te kijken toen de Serviërs onder hun ogen duizenden moslims deporteerden (de Nederlanders hielpen de moslims zelfs mee de treinen op ...). Ook hier is de rest van het verhaal gekend: van de ongeveer 7.000 gedeporteerden, werden een paar duizend als kadaver in massagraven teruggevonden...

Daarenboven stelt zich de levensgrote vraag naar de houding van het Russische contingent, ingeval KFOR niet bij machte is om een nieuwe uitbarsting te voorkomen (uitbarsting welke elke dag op de loer blijft liggen ...)

Gisteren 13.03.2000 nog verklaarde de Britse bevelhebber generaal Jackson op de BBC, dat bij het ernstige incident tussen de Russische troepen (onverwachte bezetting van de luchthaven) nog net WOIII werd vermeden...

Het mag evenmin worden vergeten dat Rusland zich vééleer een bondgenoot van de Serviërs beschouwt (en als dusdanig door hen zo wordt aanzien), dan als Politie-man die de Serviërs in bedwang zal houden.

Niemand heeft enig antwoord voor de toekomst: Servië zal Kosovo niet loslaten, terwijl de etnisch Albanezen de Serviërs nooit meer zullen aanvaarden.

Niemand is op heden in staat een statuut te bedenken voor Kosovo waar de betrokken partijen akkoord mee kunnen gaan.

Niemand weet hoe lang KFOR zal moeten blijven.

Niemand weet of KFOR het hèroplaaien van de oorlog zal kunnen voorkomen.

Niemand weet wat de nabije noch de vèrdere toekomst zal brengen.

Wie denkt dat het gevaar voor het opnieuw uitbarsten van het oorlogsgeweld (definitief) geweken is omdat vandaag een gewapende (doch labiel samengestelde) internationale troepenmacht de provincie bezet houdt, is grenzeloos kortzichtig! Wie denkt dat vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie mag weggecijferd worden, houdt géén rekening met het niet-denkebeeldige scenario dat morgen, volgende week of volgende maand de gruwel opnieuw losbarst!

De beoordelingsfout vanwege de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is zeer ernstig, en getuigt van een gebrekkige motivering.";

dat zij in haar memorie van wederantwoord nog uiteenzet hetgeen volgt:

“HET DERDE MIDDEL (gebrekkige motivering) blijft gehandhaafd.

De loutere verwijzing naar een ander dossier, weliswaar dat van haar echtgenoot, is niet voldoende als motivering in de zin van de wet (art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en de art. 2 en 3 van de Motiveringswet inzake Bestuurshandelingen van 29/07/1991).

De evolutie van de toestand in Kosovo geeft de CGVS trouwens ongelijk: in bepaalde streken in het land zoals MITROVICA zijn in schermutselingen doden gevallen, in Prishtina werden diverse bomaanslagen gepleegd, in de omgeving van RUGOVA vielen diverse malen dodelijke slachtoffers bij rechtsreekse aanvallen. Anti-persoonsmijnen blijven slachtoffers maken.

De bevolking blijft verder leven in een sfeer van terreur, weliswaar minder erg dan in het actuele Israël, maar toch nog zeer erg.

De zogeheten ‘betrouwbare rapporten’ i.v.m. de toestand in Kosovo zijn vanzelfsprekend ondertussen achterhaald. De Servische troepen hebben de bufferzone rond Kosovo ‘zonder slag of stoot’ weer ingenomen n.a.v. de vijandelikheden in de Preshevo-vallei en in het naburige Macedonië.

De nieuwe president KOSTUNICA, zelf een Servisch-nationalist van het zuiverste water, heeft uitdrukkelijk verklaard Kosovo 'niet prijs te geven', de Kosovaarse bevolking blijft een gemengde bevolking van diverse etnische origine, de tegenstellingen tussen de diverse bevolkingsgroepen zijn niet verdwenen.

De RESULTATEN zijn ondertussen bekend: meer dan 900 mensen vonden op een gewelddadige wijze de dood.

Het gaat hier dus helemaal niet om 'ongefundeerde toekomstvoorspellingen en hypothesen', zoals de heer CGVS het laat formuleren door zijn 'gemachtigde ambtenaar', die op geen enkel ogenblik in de procedure van zijn zogeheten 'volmacht' heeft doen blijken door overlegging van deze volmacht.

IN RECHTE dient zelfs en kan zelfs met deze memorie van antwoord van de eerste tegenpartij geen rekening worden gehouden: deze memorie heeft een vormgebrek, namelijk de afwezigheid van het volmachtbewijs, zodat ze buiten het debat en buiten het beraad dient gesteld.

D. BESLUIT.

Het is aldus zonneklaar, dat betrokkene geen eerlijke behandeling van haar zaak heeft gehad, noch op het niveau van de D.V. noch op het beroepsniveau van het CGVS, alwaar de fouten van het eerste niveau niet werden rechtgezet maar integendeel nog aangevuld.

De motiveringsplicht is niet nageleefd.”;

3.2.2.1. Overwegende dat verzoekster in de memorie van wederantwoord aanvoert dat de “‘gemachtigde ambtenaar’ (...) op geen enkel ogenblik in de procedure van zijn zogeheten ‘volmacht’ heeft doen blijken.”; dat verzoekster niet aantoonst dat Kristof DEBERGH, gemachtigd ambtenaar, niet over de vereiste volmacht beschikt; dat de loutere bewering niet volstaat;

3.2.2.2. Overwegende dat verzoeksters raadsman verwijst naar twee concrete situaties welke hij heeft meegemaakt om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing “een speculatieve en gevaarlijke” redenering vormen; dat deze verwijzingen niet relevant zijn; dat de situaties refereren naar toestanden in Angola en Tsjetsjenië, terwijl in onderhavige zaak de Kosovaarse situatie wordt beoordeeld; dat verzoekster uiteenzet dat de actuele toestand in Kosovo ronduit “zorgbarend” en vrij explosief is; dat zij de kans zeer reëel acht dat de Servische troepen Kosovo opnieuw zullen binnenvallen en zij betwijfelt dat de KFOR-troepen de situatie meester kunnen blijven; dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord verwijst naar de toestand te Mitrovica en Pristina, naar de aanvallen in de omgeving van Rugova en naar het feit dat door antipersoonsmijnen slachtoffers vallen; dat zij stelt dat de rapporten waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert, achterhaald zijn en in dit verband verwijst naar het feit dat de bufferzone rond Kosovo reeds door de Servische troepen werd ingenomen; dat verzoekster verder in haar memorie van wederantwoord nog aanvoert dat de loutere verwijzing naar het dossier van haar echtgenoot, niet voldoende is als motivering; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op de motieven die door haar echtgenoot, GANI, aangevoerd werden; dat dit door verzoekster overigens niet wordt betwist; dat in de bevestigende beslissing ten aanzien van GANI de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop wijst dat de actuele situatie in Kosovo grondig gewijzigd is sinds het vertrek van GANI, dat, overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen

door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen zich uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal toezicht werd geplaatst; dat verzoekster niet met concrete elementen aantoont dat de bestreden beslissing wordt gedragen door verkeerde of onredelijke elementen; dat zij zich beperkt tot hypothesen, voorspellingen en algemene beweringen zonder concreet aan te tonen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toestand verkeerd beoordeeld heeft; dat het feit dat inderdaad niemand weet hoe de toestand zal evolueren in het betrokkene gebied niet volstaat om de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang te brengen; dat, met betrekking tot het argument van verzoekster dat de informatie waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert, achterhaald is, dient opgemerkt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de actuele toestand in Kosovo in de plaats te stellen die van de administratieve overheid; dat verzoekster niet met concrete elementen aantoont dat de vaststellingen en overwegingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen buiten alle redelijkheid werden genomen; dat, nu blijkt dat de beslissing ten aanzien van GANI niet kennelijk onredelijk is en verzoekster haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als haar echtgenoot, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing als motivering kon verwijzen naar de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeksters echtgenoot; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart tweeduizend en vier, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

A. BEIRLAEN.